

Το ησυχάζω πως γράφεται;

Οι μεγάλες ώρες της ανησυχίας

στέκονται εμπρός μας σαν λιόντες έτοιμοι να μας σπαράξουν. Η ζωή είναι ένα παιχνίδι που επιφυλάσσει εκπλήξεις, ευχάριστες και δυσάρεστες. Υπάρχουν άνθρωποι που ενίοτε φτάνουν στα όριά τους. Περπατούν στο σκοινί της ισορροπίας κινδυνεύοντας από στιγμή σε στιγμή να πέσουν και να τραυματιστούν. Πριν την πτώση - που δεν είναι πάντοτε και σίγουρη - караδοκούν οι ανησυχίες. Το μυαλό πιάνει ψιλή κουβέντα μαζί τους. Και καθώς συμβαίνει με τα αναρριχητικά που σαν ζώσουν υψίκορμο δέντρο στο τέλος το πνίγουν, έτσι και στην περίπτωση αυτή. Ο άνθρωπος παραδίνεται σ'αυτές, αφήνεται. Και αρχίζει να έχει άγχος κάτι σαν την αγχόνη που τον στραγγαλίζει ή σαν τη μέγγενη που τον συνθλίβει. Και έτσι πιεσμένος βαδίζει το δρόμο της ζωής. Μοναχικός ή συντροφευμένος, κατά βάθος ανήσυχος. Αν είναι μόνος τον πολιορκούν σκέψεις πως δεν έχει ένα δεύτερο χέρι να κολλήσει στο δικό του κάποιον να μοιραστεί χρόνο, αισθήματα, διάθεση, τόσα άλλα. Φοβάται πως θα διανύσει όλη την πορεία της ζωής μόνος με τον εαυτό του. Είναι ένας, δηλαδή κανένας. Απ'την άλλη αν είναι μαζί με κάποιον ο αναβρασμός που τον χαρακτηρίζει επηρεάζει και κείνον. Σ'αυτή την περίπτωση χίλια δυο ζητήματα έχει για να ανησυχεί. Την ίδια τη σχέση, το μέλλον, την απουσία χαράς, την έλλειψη νοήματος. Οπότε και πάλιν η ανησυχία εκεί, κοινός παρονομαστής του βίου.

Τελικά σ' όλες τις διαστάσεις της καθημερινότητας κυκλοφορεί η χολή αυτή. Ακόμη και στις πιο ευχάριστες ώρες νιώθουμε μια ψιλοανησυχία μήπως και τα πράγματα μετατραπούν άρδην, αλλοιωθούν, εκπέσουν. Άλλοτε γευόμαστε πίκρα γιατί στις όμορφες περιστάσεις που μας έτυχαν, δεν είναι δίπλα αγαπημένα πρόσωπα να μοιραστούν ό, τι καλό μαζί μας, να ευφρανθούν με ό, τι μας κάνει να νιώθουμε ωραία. Στις στιγμές της χαράς παραμονεύει ο φόβος της απώλειας της

ευδαιμονίας στις στιγμές της ευφροσύνης ροκανίζει το μυαλό η ιδέα μήπως τα δεδομένα διαφοροποιηθούν τελείως. Υψώνουμε προς το πάνω το βλέμμα λιλιπούτειοι, με τα μάτια όλο δέος. Και νιώθουμε ασήμαντοι, απλοί χωμάτινοι τάφοι, δρόμοι χωρίς επιστροφή στο αέναο γίνεσθαι του κόσμου Του σήμερα, του αύριον Εσαεί.

Συλλογίζομαι στο τέλος μήπως ζω πα να πει ανησυχώ. Η αλήθεια είναι ότι η ανησυχία εν δυνάμει συμβιώνει με το είδος άνθρωπος. Διαφορετικά η ζωή επί γης θα ήταν παράδεισος γαλήνης και ηρεμίας. Όπερ άτοπον. Γιατί είμαστε άνθρωποι ζυμωμένοι με φόβους και ανησυχίες. Το έχουμε στο γονιδίωμά μας. Εμείς, αυτοί που πέρασαν, αυτοί που θά' ρθουν...

Μετά από όλα αυτά το ησυχάζω πως γράφεται; Και αν γράφεται πως μένει ανεξίτηλο όσο κρατάει μια ζωή; Ερωτήματα σοβαρά που απασχόλησαν τα φιλοσοφικότερα πνεύματα της οικουμένης. Μου φαίνεται το μολύβι που γράφει το ησυχάζω να είναι ο νους. Μέσα απ' αυτόν δίνουμε άδεια να περπατούν μέσα μας οι πιο ταραχώδεις σκέψεις. Καλούμε ιδέες από το μέλλον που γίνονται τελικά σαίτες που μας τρυπούν, αναπολούμε πικρά βιώματα από το παρελθόν που μας πικραίνουν, ασφυκτιούμε από καταστάσεις μελάγχολες του παρόντος. Και με όλα αυτά στη φτερωτή γυρίζουμε συνέχεια και συνέχεια το μύλο του μυαλού συλλογιζόμενοι, βαρυθυμούντες.

Το μολύβι, αυτό είναι το πρώτιστο. Ξύσε το μολύβι του μυαλού και κράτα το σε καλή κατάσταση. Χάρασσε με αυτό ιδέες θετικές, σκέψεις φωτισμένες ζωγράφισε πουλιά να πετούν, λουλούδια να μυρίζουν, ακρογιαλιές να λούζονται στον πρωινό ήλιο. Μα όταν γράφεις έχε δίπλα σου και μια γομολάστιχα. Να σβήνεις τις υπερβολές, τους γλυκερούς συναισθηματισμούς, τα απροσγείωτα.

Το ησυχάζω πως γράφεται, ξαναρωτάω; Μου φαίνεται με μολύβι και όχι με άλλο ανεξίτηλο υλικό. Για να δηλωθεί πως δεν έχει καθεστώς μονιμότητας. Εκτός και αν σε αυτές τις μολυβιές του μυαλού πασπαλίσεις λίγη χρυσόσκονη από τον ουρανό. Τότε ίσως το ησυχάζω να αντανakλά μια πραγματικότητα πέρα και έξω από τα συνήθη του κόσμου.

Αλέξης Αλεξάνδρου

Ο Αλέξης Αλεξάνδρου είναι διευθυντής στο Γυμνάσιο Καλογερόπουλου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy